

மாநில சயாட்சி - அடங்காத உரிமைக் குரல்!

ஏன் தமிழ்நாடு மட்டும் அடிக்கடி மாநில சயாட்சி என்ற முழக்கத்தை எழுப்புகிறது?

அதுவும் தி.மு.க. ஏன் இதை சட்டமன்றத்தில் தீர்மானமாகவே நிறைவேற்றுகிறது? 1974ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 16ஆம் நாள், நீதி புதிராஜமன்னார் தலைமையிலான மூவர் குழு அளித்த பரிந்துரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் மாநில சயாட்சித் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார் அன்றைய முதலமைச்சர் கலைஞர். 51 ஆண்டுகள் கழித்து 2025ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 15ஆம் நாள் அதே தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் மாநில சயாட்சி தொடர்பாக 110 விதியின் கீழ் அறிக்கையை படித்த இன்றைய முதலமைச்சர் மு.க.ஸ்டாலின் அவர்கள் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி குரியன் ஜோசப் தலைமையிலான மூவர் குழுவை அமைத்துள்ளார். தமிழ்நாட்டில் மட்டும் ஏன் மாநில சயாட்சித் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுகிறது?

ஒன்றிய அரசில் ஒரு கட்சியும், மாநிலத்தில் இன்னொரு கட்சியும் ஆட்சியில் இருக்கும் மாநிலங்களில் ஒன்றிய அரசுடனான உரசல் போக்குகள் தொடர்ந்து நீடிக்கின்றன. மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட்

களில் சுயேட்சைகள் போட்டியிட்டு வென்றார்கள். கவர்னரின் நிர்வாகமே சட்டமன்றத்திலும் தொடர்ந்தது. ஆனால், சென்னை மாகாணம் மட்டும் மாறுபட்டிருந்தது. காங்கிரஸ் போட்டியிடாவிட்டாலும் நீதிக்கட்சி போட்டியிட்டது, வென்றது. ஆட்சி அமைத்தது. காங்கிரஸ் பெருந்தலைகள் சிலர் ஹோம் ரூல் இயக்கம் என்ற பெயரில் போட்டியிட்டு சட்டமன்றம் சென்றனர்.

பணம், நிலம், பட்டம் உள்ளவர்கள் மட்டுமே வாக்களிக்கும் தேர்தல் அது. மாகாண (மாநில) சட்டமன்றத் தேர்தல் என்றாலும் ஒரு மாநகராட்சி நிர்வாகத்திற்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரம்தான் மாகாண

ஏற்பட்டது. பின்னர் தி.க.விலிருந்து பிரிந்து 1949ல் தி.மு.கவைத் தொடங்கி 1967ல் ஆட்சியையும் பிடித்தார் அண்ணா.

திராவிட நாடு கோரிக்கையுடன் தி.மு.கவைத் தொடங்கிய அண்ணா, 1962ல் மாநிலங்களவையில் திராவிட நாட்டின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி பேசினார். 1963ல் பிரிவினைத் தடைச்சட்டத்தின் காரணமாக, தனி நாடு கோரிக்கையை கைவிட்டது. “பிரிவினையைக் கைவிட்டாலும் பிரிவினைக்கான காரணங்கள் அப்படியேயுதான் இருக்கின்றன” என்று அண்ணா சொன்ன வார்த்தைகள் நீறு பூத்த நெருப்பு. காங்குள் அணையவில்லை. அந்தக் காங்குள்தான் மாநில சயாட்சி. அதனால்தான் தேசிய கட்சிகள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டால் இன்னமும் அஞ்சுகின்றன. பிரிவினைவாதம் என அர்த்தப்படுத்துகின்றன. அ.தி.மு.க. என்பது பெயரளவில் ‘அனைத்திந்திய’ (அ.இ.அ.தி.மு.க.) கட்சியாக இருப்பதால் மாநில சயாட்சி என்றதும் எதிர்க்கிறது, வெளிநடப்பு செய்கிறது. அண்ணா மாநில சயாட்சி கேட்கவில்லை என்கிறது.

அறிஞர் அண்ணாவின் உயில் எனப்படும் தொண்டர்களுக்கான அவரது கடைசி கடிதம் 1969 ஜனவரியில் ஹோம் ரூல் மற்றும் காஞ்சி இடங்களில் வெளியானது. அதில், “காகிதத்தில் கூட்டாட்சியாகவும், நடைமுறையில் மத்தியில் அதிகாரக் குவிப்பு கொண்டதாகவும் இருக்கிற ஓர் அரசியல் சட்டத்தின் கீழ் முதலமைச்சராக இருப்பதற்கு மகிழ்ச்சி கொண்டிருப்பவனுமல்ல” என்று அவர் எழுதியிருப்பதுடன், மத்திய அரசின் அதிகாரக் குவிப்புக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டையும், அரசியல் சட்டம் என்பது கொல்லைப்புறமாகக் கொண்டு வரப்பட்ட இரட்டை ஆட்சி முறையாகத்தான் இருக்கிறது என்பதையும், கூட்டாட்சி முறையைப் பற்றி மக்களுக்கு விளக்க வேண்டும் என்றும் எழுதியிருந்தார் அண்ணா.

அதிகாரங்கள் குறைந்த இரட்டையாட்சி முறை என்று அண்ணா வர்ணித்த அந்த வரையறைக்குள் இருந்துதான் அவர் சுய மரியாதைத் திருமணச் சட்டத்தை முந்தேதியிட்டு நிறைவேற்றினார். சுயமரியாதைத் திருமண முறையை பல ஆண்டுகளாக பெரியார் வலியுறுத்தியும் நடத்தியும் வந்த நிலையில், அந்த சட்டத்தை பொதுவாக அப்படிச் சொன்னாலும், உண்மையில் அது, ‘தமிழ்நாடு அரசு இந்து திருமணத் திருத்தச் சட்டம்’ ஆகும். எங்கே திருத்தம் செய்தால் சட்டம் உண்மையான பயனைத் தருமோ, வாரிசரிமைசொத்துரிமை ஆகியவற்றுக்கு பாதிப்பு வராமல் இருக்குமோ அந்த திருத்தத்தை அவர் நிறைவேற்றியது என்பது மாநில சயாட்சிக் கான அடித்தளம்.

அதிகாரத்தைக் கொண்டு செயல்படுத்துவதுடன், அந்த அதிகாரத்தை வலிமைப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம் மாநிலத்தின் வளர்ச்சியை உறுதி செய்யலாம் என்பதை குறைந்தபட்ச அதிகாரத்துடன் ஆட்சி செய்த நீதிக்கட்சி நிரூபித்துக் காட்டியது. பேரறிஞர் அண்ணாவின் அரசியல் செயல்பாடுகள் நீதிக்கட்சியில்தான் தொடங்கின. நீதிக்கட்சி முன்னோடிகளான மேயர் பாசுதேவ், சண்டே அப்சர்வார் பல சுப்பிரமணியன் போன்றோரின் ஆங்கிலப் பேச்சுகளை மேடையில் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலில் வடசென்னையில் உள்ள பெத்தநாயக்கன்பேட்டையில் நீதிக்கட்சி வேட்பாளராக அவர் போட்டியிட்டார். வெற்றி பெறாவிட்டாலும் அவருடைய அரசியல் ஆர்வமும் பணிகளும் தொடர்ந்தன. திருப்பூர் செங்குந்தர் இளைஞர் மாநாட்டில் பெரியாரை சந்தித்தபோது அவரது பொதுவாழ்வில் பெரும் திருப்பம்

அதுபோலவே, இந்தித் திணிப்புக்கு எதிராகவும், இந்திதான் இந்திய மத்திய அரசின் அலுவல் மொழி ஆங்கிலம் இணை அலுவல் மொழி என்ற அளவில் மத்திய அரசு சட்டமியற்றிய நிலையில், 1968 ஜனவரி 23ஆம் நாள் சட்டமன்ற சிறப்புக் கூட்டத்தைக் கூட்டி, தமிழ்நாட்டில் இந்திக்கூட்டமில்லை என்று கூறி, இருமொழிக் கொள்கை சட்டத்தை அண்ணா நிறைவேற்றியதும் மாநில அரசின் அதிகாரங்களுக்குட்பட்டு, மத்திய அரசுக்கு அவர் விடுத்துச் சவாலாகும். 1968 ஜனவரி 25ஆம் நாள் சென்னை நேப்பியர் பூங்கா (மே திணப் பூங்கா)வில் தி.மு.க. நடத்திய மொழிப்போர் தியாகிகள வீரவணக்கநாள் கூட்டத்தில் பேசிய அண்ணா, “என்னால் ஆனதை நான் செய்துவிட்டேன். இனி டெல்லி தன்னால் ஆனதைப் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்” என்றார். அண்ணா சொல்லி 57 ஆண்டுகள் கடந்தும் தமிழ்

நாட்டில் இருமொழிக் கொள்கைதான் நடைமுறையில் இருக்கிறது. இதுதான் மாநில சயாட்சியின் உரிமைக் குரல்.

அறிஞர் அண்ணாவின் அந்தக் குரலை சட்டப்பூர்வமாக்குவதற்காக அவருக்குப் பின் முதலமைச்சரான கலைஞர் 1969ல் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி ராஜமன்னார் தலைமையிலான குழுவை அமைத்து, அதன் அறிக்கையைப் பெற்று, பிரதமர் இந்திரா காந்திக்கு 1971ல் அனுப்பி வைத்தார். 1974 ஏப்ரல் 16 அன்று அந்தப் பரிந்துரைகளில் சாத்தியமானவற்றைக் கொண்டு

மாநில சயாட்சித் தீர்மானத்தை தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றினார். சட்டப் பேரவையிலும் சட்ட மேலவையிலும் மிக நீண்ட விவாதங்கள் நடைபெற்றன.

எல்லாத் தரப்பு கேள்விகளுக்கும் முதலமைச்சர் கலைஞர் பதிலளித்தார். “அதிகாரங்கள், கூடுதலாக மாநிலங்களுக்கு வேண்டுமென்று கேட்டதால் மத்திய சர்க்காரிலே குறைவான அதிகாரங்கள் தான் இருக்க வேண்டுமென்று பொருள் அல்ல. மத்திய சர்க்காருக்கு அதனுடைய வலிவு காக்கப்படுவதற்கான அதிகாரங்கள் அங்கே இருக்க வேண்டுமென்பதும், மாநில சர்க்கார்களுக்கு அந்த மாநிலங்களின் வளம் பெருக்கப்படுவதற்குத் தேவையான அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் மாநில சயாட்சியினுடைய நோக்கம்” என்றார் கலைஞர்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், பாதுகாப்புத் துறை (ராணுவம்), வெளியுறவுத் துறை, நாணயம் (சுரன்சி) இவை மத்திய அரசாங்கத்திற்குரியவை. மக்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்புடைய துறைகளும் வரி வசூலித்திர்வாகம் உள்ளிட்டவையும் மாநிலங்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் வரவேண்டும்.

இது குறித்து கலைஞர் விளக்கினார், “நாட்டு பாதுகாப்புத் தவிர மற்ற அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் பற்றிச் சிந்திப்போம். மாநிலங்களுக்குத் தேவையான அதிகாரங்களை மாநிலங்கள் எடுத்துக்கொள்ளட்டும். பின்னர் மாநிலங்கள் விருப்பித் தருகிற மீதியுள்ள அதிகாரங்களை மத்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளட்டும் என்றார்.

மத்தியில் கூட்டாட்சி என்கிறீர்களே அதற்கு விளக்கம் என்ன என்று சுதந்திரா கட்சியின் உறுப்பினரான எச்.வி.ஹண்டே குறுக்கிட்டபோது, அதற்கு விளக்கமளித்த கலைஞர், “வெளியுறவுக் கொள்கை மத்திய அரசின் அதிகாரங்களின் கீழ் வரும் நிலையில், கச்சத்தீவு உள்ளிட்ட அந்தந்த மாநிலங்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகளில் மத்திய அரசு முடிவெடுக்கும்போது, மாநிலங்களின் கருத்துகளைக் கேட்டு கலந்துகொள்ள சித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். மத்திய அரசிலும் மாநில அரசிலும் ஒத்திசைவுப் பட்டியலின் கீழ் உள்ள துறைகளில் மத்திய அரசு எடுக்கும் முடிவகளை மாநிலங்கள் மீது திணிக்கக்கூடாது. அந்தந்த மாநிலங்களின் தன்மை, விருப்பம் ஆகியவற்றை அறிந்தே முடிவெடுக்கவேண்டும். இது தான் கூட்டாட்சி தத்துவம்” என்றார் கலைஞர். நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பிறகு நிறைவேற்றப்பட்ட மாநில சயாட்சித் தீர்மானத்தை மற்ற மாநில முதலமைச்சர்களுக்கும் அனுப்பி வைத்தார் கலைஞர்.

தீர்மானம் நிறைவேற்றி 51 ஆண்டுகளாகியும் மாநில சயாட்சி மலர்ந்து விட்டதா? இல்லை. முழுமையான வெற்றி கிடைக்க

வில்லை என்பதால்தான் மீண்டும் மாநில சயாட்சிக்கான முன்னெடுப்பை முதல்வர் மு.க.ஸ்டாலின் முன்னெடுத்து உள்ளார். மாநில சயாட்சி என்பது பூந்தோட்டமல்ல. நட்டு வைத்த செடியில் இருந்த மொட்டு சட்டென மலர்வதற்கு, இது ஒரு தொடர்ச்சியான ஜனநாயகப் போராட்டம். ஒவ்வொரு களமாகத்தான் முன்னேற முடியும்.

தி.மு.க.தான் இந்தியாவிலேயே ஒரு மாநிலக் கட்சி அந்த மாநிலத்தில் ஆட்சியைப் பிடிக்க முடியும் என்பதை நிரூபித்த முதல் கட்சி. அதன்பின் 20 ஆண்டுகளில் அண்டை மாநிலங்கள் தொடங்கி இந்தியாவின் பல மாநிலங்களிலும் மாநிலக் கட்சிகளின் ஆட்சி

இந்தியாவின் தேசிய கீதம் போல தமிழ்நாட்டுக்கு தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து, ஆளுநர் கனிடமிருந்த தேசியக் கொடி ஏற்றும் உரிமையை முதலமைச்சர்களுக்குப் பெற்றுத் தந்தது, மாநிலத்திற்கான திட்டக் கமிஷன், பொது நுழைவுத் தேர்வு ரத்து, தேசிய முன்னணி ஆட்சியில் பிரதமர் வி.பி.சிங் அமைத்த மாநில உரிமைகள் தொடர்பான இன்டர்ஸ்டேட் கவுன்சில், ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியின்போது தி.மு.க முன்னெடுத்த த.மா.கா, தெலுங்குதேசம், அசாம் கணபரிஷத் கட்சிகள் அடங்கிய கூட்டாட்சி முன்னணி (Federal Front), வாஜ்பாய் தலைமையிலான தேசிய முற்போக்கு கூட்

டனியில் மதவாதக் கொள்கைகளுக்கு கடிவாளம் போட்டு மாநில நலன்களை முன்னிலைப்படுத்திய குறைந்தபட்ச பொது செயல்திட்டம், ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி ஆட்சியில் மாநிலக் கட்சிகளின் பங்களிப்பு இவை எல்லாமும் கலைஞரின் மாநில சயாட்சிக் கொள்கையின் படிப்படியான விளைவுகளே.

உறவுக்கு கை கொடுப்போம் உரிமைக்கு குரல்கொடுப்போம் என்பதை முன்வைத்து தி.மு.க. மொழிகின்ற மாநில சயாட்சியின் குரல், இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் இன்னமும் முழுமையாக நிறைவேறாமல் இருக்கின்ற கூட்டாட்சித் தத்துவத்திற்கான அடிநாதம், ஆளுநர் பதவி தேவையா என அண்ணா எழுப்பிய கேள்வி இன்றும் நியாயத்தின் குரலாக ஒலிக்கிறது.

கோவி.லெனின்

ஆளுநர் பதவி என்பது பெயரளவிலான அதிகாரம்தான் என்றும், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றத்தின் முடிவுகளே வலிமையானவை இறுதியானவை என்று என்பதையும் உச்சநீதிமன்றத்தின் மூலம் நிலைநாட்டியுள்ளார் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர். தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப் பட்ட 12 சட்ட முன்வடிவுகள், ஆளுநரின் கையெழுத்தின்மீது சட்டங்களாகியிருப்பது ஜனநாயகத்தின் வெற்றி. இது தமிழ்நாட்டிற்கு மட்டுமல்ல, மத்திய அரசின் வல்லாதிக்கப் போக்கை எதிர்க்கும் கேரளா, மேற்குவங்காளம், பஞ்சாப் உள்ளிட்ட மாநில ஆட்சிகளுக்குமான பாதுகாப்பு அரசன், நீட் தேர்வு ரத்து, நிதிப் பாங்கீடு, மொழிக்கொள்கை உள்பட இன்னும் கடக்க வேண்டியவை நிறைய உள்ளன. அவற்றுக்கான நம்பிக்கைதான் மாநில சயாட்சி குறித்த முதல்வரின் அறிக்கை.

இந்திய அரசியலில் மாநில உரிமைக்கான அடையாளமாக தி.மு.க. கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் முன்னெடுத்த நடவடிக்கைகள், அனைத்து மாநிலங்களின் நலன்களையும் பாதுகாத்தன. பிற மாநிலங்களும் அதே வழியைப் பின்பற்றுவதற்குத் துணையாக உள்ளன. தமிழ்நாட்டின் அடங்காத உரிமைக்குரல், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மௌனமானப் பகுதிகளைக் கண்டறிந்து மாநில சயாட்சிக்கான முழுக்கங்களாக முன்னெடுக்கிறது.

- நன்றி

மின்னம்பலம் (16.04.2025)